

Llibres per a infants i adolescents

per Teresa Mañà

L'obra de la Mancomunitat: llibres i biblioteques per als infants

Com tothom sap, aquest any se celebra el centenari de la constitució de la Mancomunitat de Catalunya, l'agrupació de les quatre diputacions catalanes que impulsà Enric Prat de la Riba, president de la Diputació de Barcelona i també el primer president de la Mancomunitat. Tot i que aquest organisme només va estar actiu entre el 1914 i el 1925, va dur a terme nombrosos projectes amb resultats positius: es van crear, a més d'estructures de comunicació (telèfons, carreteres), estructures educatives (Escola del Treball, Escola de Bibliotecàries) i culturals (Biblioteca de Catalunya, Xarxa de Biblioteques Populars) per desenvolupar el país i modernitzar-lo. Aquesta aspiració de difondre la cultura, lligada a l'impuls de catalanització, es veié reflectida en els llibres per a infants.

Llibres i revistes per als infants

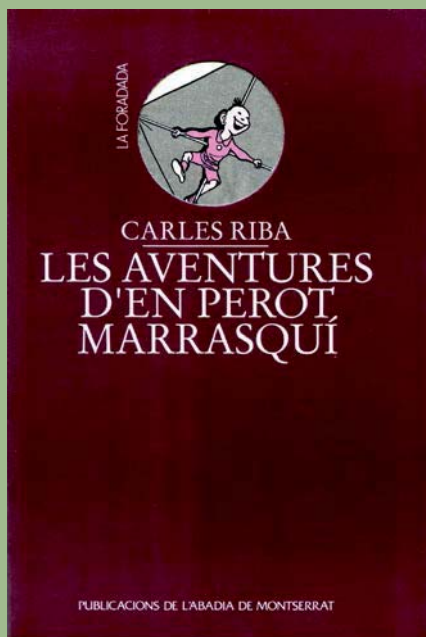
Segons Teresa Rovira, bibliotecària i màxima especialista en l'estudi de la història del llibre infantil en català d'abans de la guerra civil, quan s'inicia la Mancomunitat es troba amb unes condicions favorables per a l'edició de llibres infantils: l'impuls oficial a l'ensenyament en català i la normalització de la llengua se sumen a la prosperitat econòmica generada per la Gran Guerra i afavoreixen l'eclosió de noves empreses editorials. Rovira remarca el període de la Mancomunitat com un dels més interessants i originals, gràcies a la participació de grans autors del moviment noucentista i a propostes de llibres per a infants inspirades en els mètodes de millora pedagògica de Decroly i de Maria Montessori (vegeu «El llibre per a infants i adolescents. Dels orígens a la desfeta», article publicat originàriament el 1989, reeditat el 2007 i guanyador, l'any 2008, del Premi Aurora Díaz-Plaja; disponible a http://www.escriptors.cat/?q=cronologia_diaz_plaja).

L'impuls institucional de la Mancomunitat es manifesta en l'edició de llibres de lectura per als escolars

com la col·lecció «Llibre de poesies: per servir de lectura a les escoles de Catalunya», amb seleccions de poesies de Joan Maragall (1917), Maria Antònia Salvà (1918?), i la narració *El gos de casa* d'Àngel Guimerà (1918). També l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, entitat privada fundada a final de 1898 amb la finalitat d'organitzar l'ensenyament en català, edità obres bàsiques per a l'escola gràcies, en part, a subvencions de la Mancomunitat de Catalunya. Són edicions seves: el *Cartipàs català* (1918) i el *Sil·labari català* (1922), totes dues obra de Pau Romeva i amb dibuixos de Josep Obiols; *Història de Catalunya: curs superior i curs mitjà* (1923) de Ferran Soldevila, i *Geografia elemental de Catalunya* (1923) de Pere Blasi, i també *Infants i flors*, la reedició el 1922 de la selecció de poesies a cura d'Ignasi Iglésias (publicada per primer cop per l'Ajuntament de Barcelona el 1917).

D'altra banda, com hem apuntat, una certa bonança econòmica afavoreix l'aparició de noves empreses editorials que seran la plataforma de difusió de les obres dels autors de l'època. L'editorial Muntañola (1917-1921) és una de les més importants que cal tenir en compte, per l'acurada selecció d'autors i il·lustradors del seu catàleg. Aquesta editorial publicarà els títols més rellevants de Carles Riba escrits per a infants, i també adaptacions de Josep Carner, els dos autors literaris de referència del Noucentisme.

Carles Riba publica a l'editorial Muntañola tretze fascicles, il·lustrats per Segrelles, de les *Aventures d'en Perot Marrasquí* (1917). L'obra, completada amb deu capítols més i amb noves il·lustracions plenament noucentistes d'Apa, va ser publicada el 1924 per l'Editorial Catalana. El conte té un protagonista menut, que ens recorda en Patufet o en Polzet, que muntant un colom emprèn un viatge a través del qual coneixerà el món i es farà gran. Una narració clàssica de creixement que ens recorda també *El meravellós viatge de Nils Holgersson* (1906) de Selma Lagerlöf. Com bé conclou Lluís Quintana en el comentari d'aquesta obra inclòs en el llibre

Les aventures d'en Perot Marrasquí de Carles Riba en una reedició de l'any 1993.

col·lectiu *El patrimoni de la imaginació: llibres d'ahir per a lectors d'avui* (Institut d'Estudis Baleàrics, 2007), *Perot Marrasquí* «és un bon llibre destinat a un lector que no existeix, una obra feta amb enorme dignitat per a un gènere considerat menor» (pàg. 80). En aquesta editorial, Riba publica també els primers relats protagonitzats per un nen que s'anomena Joan i que porta com a cognom el vici que el caracteritza i pel qual serà castigat; es tracta d'en *Joan Barroer* (1917), il·lustrat per Xavier Nogués, i *Joan Feréstec* (1917) amb dibuixos de Joan Junceda, sèrie que més tard s'amplià amb *Joan Brut*, *Joan que turmentava les bèsties*, *Joan Golafre* i *Joan Dropo*, publicats tots conjuntament sota el títol de *Sis Joans* per l'editorial La Mirada de Sabadell el 1928. Malgrat que aquests contes, tant pel llenguatge com pel missatge, són probablement menys apropiats per als infants actuals que el *Perot Marrasquí*, alguns dels relats d'aquest protagonista que rep càstigs exemplars s'han reeditat en els darrers anys. En concret, les Publicacions de l'Abadia de Montserrat van editar *Joan Barroer* (1992), il·lustrat per Max; *Joan Feréstec* (1994), amb dibuixos de Marta Balaguer, i *Joan Brut* (1997), amb il·lustracions de Joma, que n'actualitzaven el contingut.

Josep Carner, un altre gran autor de Muntañola, va fer versions de nombrosos contes populars catalans i d'altres països, com *El llop i la guineu* (1919?), il·lustrat per Llaverias; *La llagosta i el rei golafre* (1917), il·lustrat per Amic, o *Contes i apòlegs de tots els països*, amb dibuixos de Lola Anglada. D'aquesta mateixa editorial són els magnífics àlbums il·lustrats de la

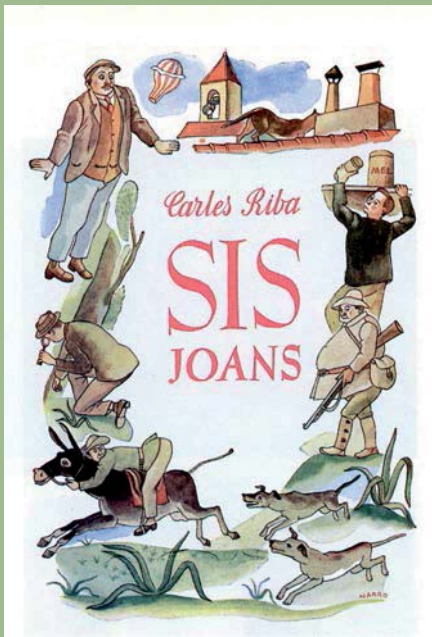

Una de les fitxes de l'Abecedari català per a nens de Xavier Nogués, 1920.

col·lecció «Amic» publicats el 1917: *Magraneta i les taronges d'or*, amb esplèndides imatges de Lola Anglada, i *Rosabella*, amb dibuixos d'Opisso, en els quals es mostra la força i l'estil personal dels il·lustradors catalans d'aquesta etapa.

Dins el període de la Mancomunitat es crea també l'Editorial Catalana (1917-1924) sota el mecenatge de Francesc Cambó i la direcció de Josep Carner, convertida a partir del 1924 en Editorial Catalònia. A la primera, Carner dugué a terme una política de traduccions, ja fos a càrrec seu, com els *Contes d'Andersen* (1918) amb delicats dibuixos de Torné Esquiús, *Les aventures de Tom Sawyer* (1918) i *Una cançó nadalenca* (1918), o a càrrec d'altres, com Marià Manent, que féu la versió d' *El llibre de la jungla* (1920).

Lluny dels postulats noucentistes, però amb l'afecte i el suport incondicional del públic, Josep M. Folch i Torres era l'autor més popular, a través de la secció «Pàgines viscudes» que el 1915 havia iniciat a la revista «En Patufet». Aquestes narracions breus, sentimentals i melodramàtiques de caràcter costumista i moral són, gràcies a les il·lustracions de Junceda, un document gràfic de les formes de viure —els mobles, els vestits— de la societat benestant i les classes humils d'aquella època. Malgrat l'èxit de venda (o potser precisament per això), «En Patufet» i les creacions de Folch i Torres no són gens benvistes pels intel·lectuals noucentistes, que impulsen altres revistes alternatives allunyades del folklorisme i del xaronisme de la publicació de Bagunyà.

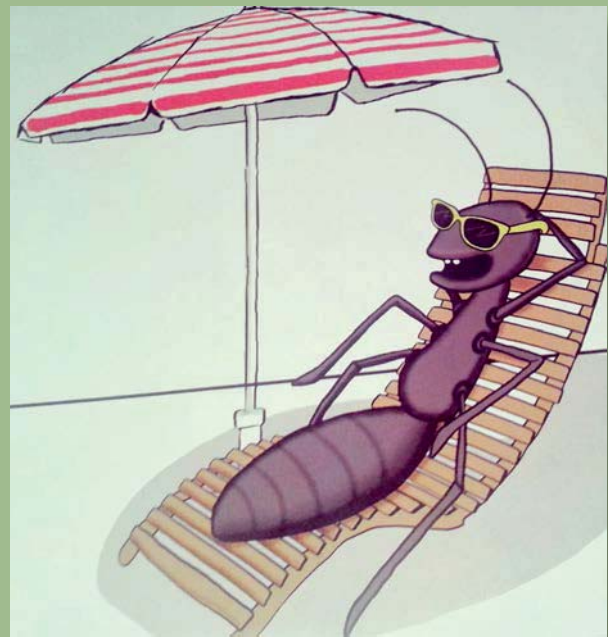

Sis Joans de Carles Riba, 1928, amb il·lustracions de Josep Narro.

Així, per contrarestar l'èxit d'«En Patufet», neix, amb un estil totalment diferent, «La Mainada» (1921-1923), revista setmanal que té una vida curta, ja que la publicació és suprimida amb el cop d'estat de Primo de Rivera. El seu contingut era similar a altres publicacions infantils —narracions i textos de divulgació, històries sense paraules, acudits i passatemps—, però tenia, sobretot en les darrers númeres, un marcat to patriòtic. Entre les seccions fixes de divulgació, destacaven els «Fulls de la història de Catalunya», que va firmar durant molt de temps Rovira i Virgili, i que posteriorment, l'any 1933, s'editaren en un sol volum sota el títol *Història de Catalunya (Tria d'episodis)*. A «La Mainada» no hi faltava una narració de caire moralista, en aquest cas sota la secció titulada «De les coses que passen», que segurament pretenia l'èxit de les «Pàgines viscudes». En el mateix període, l'editor d'«En Patufet» treu una publicació destinada a un públic més infantil, «Violet» (1922-1931), un suplement amb historietes il·lustrades, que es mantingué perquè tenia un públic fidel. L'intent de trobar una alternativa a «En Patufet» es repetí, anys després, amb «Jordi» (1928), una publicació de to selecte que tingué només sis mesos de vida. Al llarg dels anys de la Mancomunitat, altres revistes van apareixer i morir, fruit d'una època fecunda en publicacions infantils, tant en català com en castellà.

Biblioteques per als infants

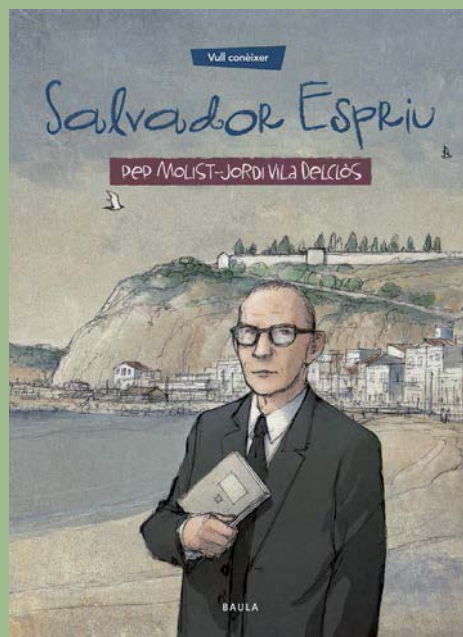
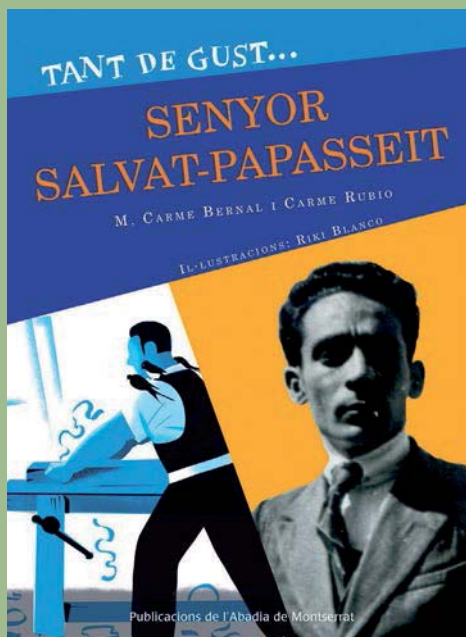
Aquest resum de la producció bibliogràfica en pocs anys és una mostra de la qualitat i la quantitat de

Il·lustració de Marta Contreras per a *Formigues a la cuina* de Joan Camises.

l'oferta literària de què disposaven els infants. Tot i que l'accés als llibres quedava reduït a classes amb poder adquisitiu suficient, altres podien accedir-hi usant alguna de les vuit biblioteques que havia creat la Mancomunitat entre el 1918 i el 1922. La Xarxa de Biblioteques Populars va ser una de les realitzacions més importants d'aquest organisme administratiu, tant per la innovació que va suposar com per la seva permanència al llarg del temps. Efectivament, poc després d'instaurada la Mancomunitat, i pocs mesos més tard d'haver-se obert al públic la Biblioteca de Catalunya, s'encarregava a Eugeni d'Ors, membre del Consell de Pedagogia de la Mancomunitat, l'elaboració d'un projecte per a la implantació d'un sistema de biblioteques populars per a Catalunya. El «Projecte» d'Eugeni d'Ors s'aprovà el maig de 1915 i tres anys després, el 1918, s'inauguraven les primeres biblioteques a les poblacions de Valls, Olot, Sallent i les Borges Blanques.

El «Projecte» d'Ors dissenyava unes biblioteques modernes que seguien el model de les biblioteques públiques anglosaxones: obertes a tothom, amb lliure accés a les prestatgeries, préstec a domicili, fons triats i actualitzats, sales de conferències i seccions per als infants. Malgrat que les biblioteques es projecten amb secció infantil, no serà fins a 1920, amb el nomenament de Jordi Rubió en la direcció de biblioteques després de la defenestració d'Ors, que els llibres infantils s'incorporaran a les col·leccions. En la tria de llibres infantils, hi trobarem els àlbums il·lustrats de la col·lecció «Amic» de l'editorial Muntanya, i

també els títols de Riba i Carner, ja sigui com a autors o com a traductors, i les edicions de seleccions de lectures publicades per la Mancomunitat. En canvi, com he mostrat en l'article «Els llibres infantils a les biblioteques populars dels anys vint», publicat en el llibre més amunt citat *El patrimoni de la imaginació*, ni les obres de Folch i Torres ni la revista «En Patufet» no formen part, en aquests anys, de les col·leccions de les biblioteques. El catàleg de les biblioteques, el seu fons, és un instrument per a educar i millorar el nivell de la població, i la tria no s'ha de deixar portar pels gustos més populars.

En aquest mateix «Projecte», Ors feia una proposta del tot innovadora: la creació de l'Escola de Bibliotecàries per a formar el personal que s'havia de fer càrrec de les biblioteques. L'Escola fou una institució emblemàtica, pionera a Europa, que va formar (exclusivament) noies preparades tècnicament i intel·lectualment per a ser, en paraules d'Ors, «missioneres de la cultura». Gràcies a la seva dedicació i a la formació homogènia, les biblioteques es consoliden com un projecte cultural, educatiu i polític amb prou força per a mantenir-se al llarg dels anys, en temps del franquisme i fins a la recuperació democràtica, com una salvaguarda de la llengua i la literatura catalanes. L'Escola de Bibliotecàries, nascuda amb la Mancomunitat, ha continuat formant el personal tècnic de tota mena de biblioteques i centres de documentació de Catalunya; convertida actualment en Facultat de Biblioteconomia de la Universitat de Barcelona, complirà el centenari l'any vinent.

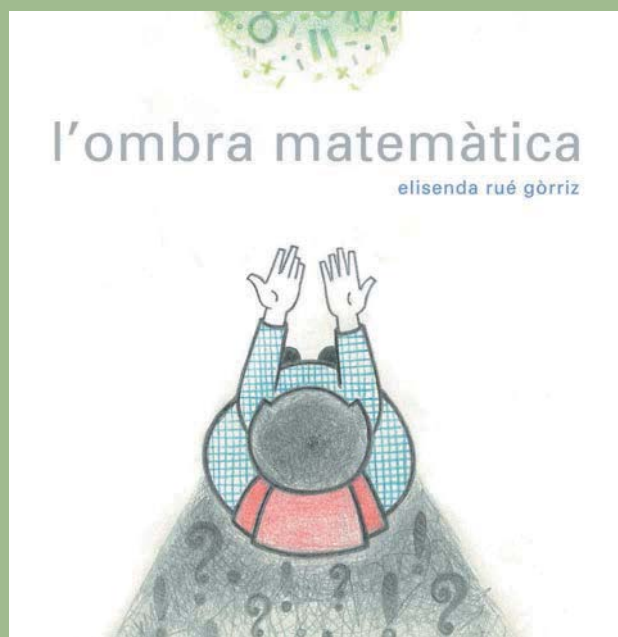
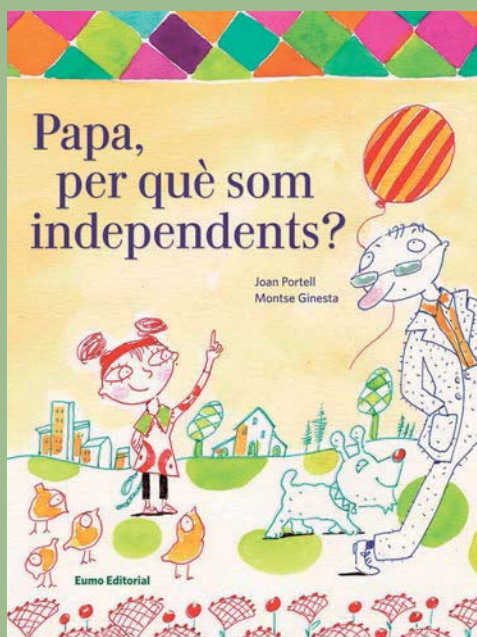
En suprimir-se definitivament la Mancomunitat l'any 1925, l'organisme havia afegit a les quatre biblio-

teques inicials les de Canet (1919), el Vendrell (1920), Pineda i Figueres (1922). La dictadura de Primo de Rivera desmembrà la Xarxa de Biblioteques Populars, que es tornà a unir en temps de la República i, amb el franquisme, fou traspasada definitivament a les diputacions provincials.

El centenari de la Mancomunitat s'ha celebrat arreu de Catalunya amb nombroses exposicions, una de central al CCCB i d'altres de temàtiques a les seus de les diputacions provincials. S'han preparat documentals (TV3, «30 minuts») i, per als menuts, a «Gènies», el portal infantil de la xarxa de biblioteques municipals de la província de Barcelona, s'hi pot veure un vídeo que explica de manera entenedora i amena què va ser la Mancomunitat i quina importància va tenir la seva tasca (<http://genius.diba.cat/mancomunitat>). El còmic *L'inici del demà*, editat per la Diputació de Barcelona i distribuït gratuïtament, és una altra iniciativa d'aquest any commemoratiu que val la pena tenir en compte. El llibre, amb text de Raimon Portell i dibuixos d'Alex Ferreiro, narra la història de la Mancomunitat seguint la vida de Prat de la Riba. La publicació resumeix i contextualitza d'una manera comprensible els esdeveniments d'aquella època a Catalunya i a Europa, cosa que la fa molt recomanable per a explicar al públic jove les realitzacions de la Mancomunitat i la situació política i social d'aquells anys.

Més aniversaris: el programa «Llegir per sentir» i l'editorial Combel

«Llegir per sentir», programa de literatura infantil i juvenil de Ràdio Vilafranca, commemora el vintè aniversari amb un seguit d'actes. Al llarg de vint anys, un cop per setmana, un autor, il·lustrador o traduc-

tor (més excepcionalment el director de la col·lecció o l'editor) de literatura infantil i juvenil ha estat, i és, entrevistat arran d'una obra seva recent. Durant uns vint minuts, Josep M. Soler i l'entrevistat conversen sobre el llibre en concret, sobre la seva obra en general i, de vegades, sobre aspectes diversos relacionats amb la literatura infantil i juvenil. Quatre vegades l'any (inici de curs, Nadal, Sant Jordi i final de curs), el coordinador del programa, Pere Martí i Bertran, hi fa de convidat: parla de novetats i presenta les editorials que hi passaran al llarg d'aquell trimestre. En un panorama bastant desolador pel que fa la presència del llibre infantil en els mitjans de comunicació, cal felicitar els promotors i desitjar que per molts anys continuïn en antena.

L'editorial Combel compleix vint-i-cinc anys. Nascuda el 1989 amb el nom de Con-Bel, el 1992 passà a formar part de l'editorial Casals. Des d'aleshores, no ha parat de créixer i augmentar les seves col·leccions. Al llarg d'aquests anys, destaquem la publicació el 2004 del llibre *Un punt vermell*, el primer títol de la reconeguda sèrie de llibres *pop-up* de l'enginyer de paper nord-americà David Carter, que fou seguit, el 2007, pel primer *pop-up* de producció pròpia, *Els tres Reis d'Orient* de Lluís Farré i Mercè Canals, amb el qual obrien mercat dins i fora de Catalunya. Entre les novetats d'aquest tipus de llibres, ens agrada la parella de títols *Aquest llibre és de l'àvia* i *Aquest llibre és de l'avi*, llibres d'activitats que avis i néts poden confeccionar conjuntament i que refermen els lligams afectius entre ells. Els volums, pensats per Jaume Copons, tenen una presentació gràfica molt atractiva a càrrec de Liliana Fortuny. Recordem que la bona tasca de l'editorial s'ha

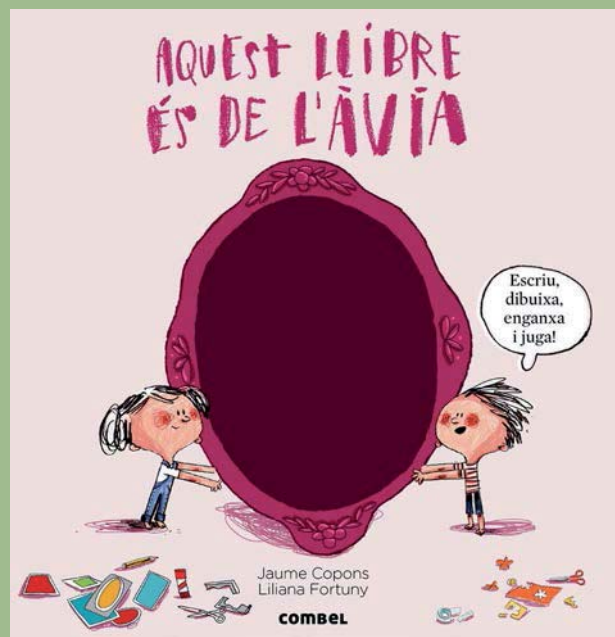
visit reconeguda amb els premis Crítica «Serra d'Or» de literatura infantil i juvenil per a la col·lecció «Això és art!» / «Això és un artista!» de Patricia Geis (2011), el conte *L'Arca de Noè* amb text de Lluís Farré i il·lustració de Mercè Canals (2010) i l'edició de *L'Odissea* adaptada per Albert Jané amb unes esplèndides il·lustracions de Pep Montserrat (2009).

I deu anys són els que compleix el festival Món Llibre (<http://monllibre.bcn.cat/>). El festival, dirigit amb encert per Marta Almirall, té per objectiu acostar llibres i autors a les famílies, als petits i als joves lectors, amb un programa d'activitats lúdiques i literàries que durant dos dies omplen els espais del CCCB i el seu entorn.

Recomanacions de novetats

L'editorial Arcàdia, fins ara dedicada a llibres d'assaig per a adults, inicia una línia de llibres infantils, «La meva arcàdia», destinada a lectors d'entre set i nou anys. Estrenen la col·lecció *L'últim violí* d'Anna Manso, il·lustrat per Gabriel Salvadó; *El mirall* del tàndem Jaume Cela i Juli Palou, amb dibuixos de Cristina Losantos, i *Les mans de la Blanca* de Meritxell Martí i Xavier Salomó. L'oferta de títols per a aquestes edats és prou abundant en el mercat editorial perquè els editors vulguin dotar-la d'algun tret distintiu: en aquest cas, és la voluntat de fomentar l'esperit crític entre els infants. Darrere les diferents històries, hi trobem el tema de la suficiència, que no cal tenir-ho tot; el respecte i el coneixement de l'altre, i la recuperació i el reciclatge, respectivament. Gràcies a l'ofici dels autors, el tema de reflexió queda ben incorporat en els relats, entretinguts i sensibles.

Formigues a la cuina, una narració divertida sobre una invasió de formigues amb text de Joan Camises i

dibuixos de Marta Contreras, és un dels darrers títols publicats per la petita i creativa editorial tarragonina Piscina, un petit oceà (<http://piscinaunpetitocaa.org>) que es planteja publicar només contes il·lustrats *de proximitat*, és a dir, fets aquí per autors d'aquí. Acompanya el projecte editorial el grup de teatre Genovesa narratives teatrals (www.genovesa.org), que proposa tallers d'animació lectora i espectacles de teatre basats en els llibres editats. Un altre títol a destacar és *L'ombra matemàtica* (Sd edicions), escrit i dibuixat per Elisenda Rué, un llibre sobre la por dels nombres, que es pot fer extensiu a tot allò que desconexem o no entenem. Un relat senzill de text i de presentació que parla d'una manera simpàtica de les matemàtiques, tema poc freqüent en els llibres infantils.

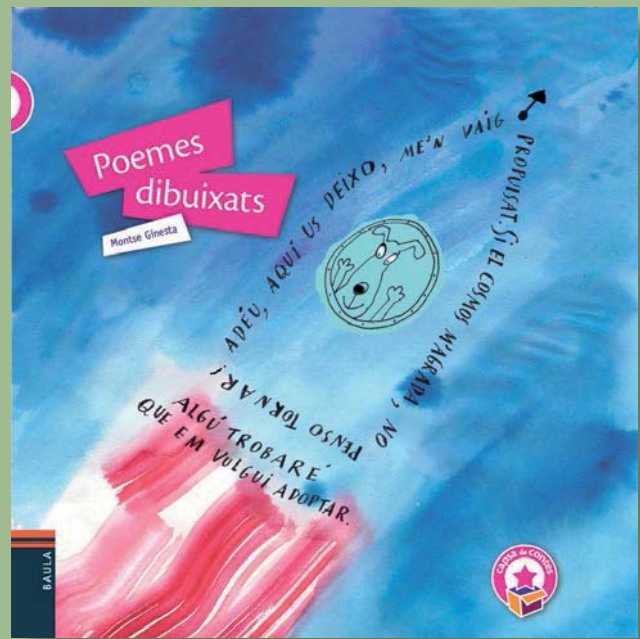
La producció d'àlbums d'autors i il·lustradors d'aquí continua sent molt escassa. L'editorial Bromera presenta *El barret original i la ciutat grisa* de David Granados, un conte entretingut i de bona factura que ens parla, sense dramatisme, de la dificultat de sentir-se una persona única en un món on tot s'assimila. Per la seva banda, l'editorial Hipòtesi publica, en català i en castellà a la vegada, *Les 12 proves d'Hèrcules*, un àlbum a tot color en què es narren les aventures d'aquest heroi clàssic. Amb text de Pedro Azara i dibuixos de Pep Boatella, que crea composicions i colors que recorden les ceràmiques gregues, el títol és el primer de la col·lecció «Mites de la Mediterrània».

Una recomanació indispensable per a aquest any és el conte editat per Eumo editorial, *Papa, per què som independents?* Joan Portell i la il·lustradora Montse Ginesta ens ofereixen amb aquest títol una divertida

versió del procés independentista simbolitzat en dos reis, el rei de la Carabassa i el rei de l'Ou Ferrat, que no aconsegueixen posar-se d'acord en res. Aquest llibret, de presentació molt acurada amb tapa dura i dibuixos en color, és un dels pocs textos per a lectors primerencs que tracta del tema de la independència amb enginy —fixeu-vos, per exemple, en els noms dels càrrecs dels governs com la Consellera del Santoral i Altres Festes, el Ministre de Balls Populars i Vestits de Farbalans o Ministre de Tocacampanes— i amb molt humor, cosa d'agrair en aquest any en què la majoria de les publicacions per als nois sobre el procés sobiranista tenen un caire didàctic que les fa poc atractives.

Obra de Montse Ginesta i d'editorial Baula, ens arriba una altra proposta original: un llibre de cal·ligrames. A *Poemes dibuixats*, de la col·lecció «Capsa de contes», aquesta artista ens proposa catorze poemes, presentats en la pàgina de l'esquerra amb lletra lligada i a l'altra pàgina pròpiament com a cal·ligrama, jugant amb la disposició del text, la cal·ligrafia i el tipus de lletra. En aquestes pàgines, els cal·ligrames s'acompanyen de personatges, colors i composicions que els donen un encant singular. Atès que aquest és un dels tipus de poemes que més es treballen a les escoles i que més acostumen a agradar als nens, la seva edició és un gran encert, ja que n'amplia l'oferta del mercat.

Per als joves, s'han publicat aquests darrers mesos molts títols premiats a les convocatòries anuals, que comentarem més detalladament en el proper article. Mentrestant, suggerim la lectura de novel·les d'aventures en mons fantàstics com la que J.L. Badal ens pro-

posa en l'extensa *Els Llibres d'A* (La Galera) o en mons reals com l'alta muntanya que esdevé l'escenari de *La tomba de Tiangbotxé* (Edicions del Roure de Can Roca) de Josep-Francesc Delgado, volum amb el qual l'autor tanca la tetralogia sobre l'Himàlaia que va començar fa vint-i-cinc anys amb *Si pugés al Sagarmatha*.

En el terreny dels llibres informatius, recomanem dos llibres per a donar a conèixer la nostra història als nois i noies: *La meva primera història de Catalunya* (La Galera) de Toni Soler i Roser Calafell, destinat als primers lectors, i *Història de Catalunya per a joves (i no tan joves)*, de més abast i destinada a un públic entre deu i catorze anys, editada pel Museu d'Història de Catalunya i l'editorial Barcanova, que pot ser un bon material també per al professorat.

Per als pares, mestres, bibliotecaris i totes aquelles persones preocupades per la lectura dels nois i noies, aconsellem *Més contes, per favor* (Bromera), a càrrec de Gemma Lluch, Llorenç Giménez i Joan Portell. El llibre és una guia que aconsella, dóna idees i proporciona tècniques per a aprendre a narrar contes. Al final, s'hi recullen recursos per a ampliar el repertori i aprofundir aquest tema, tan beneficiós per a la lectura, d'explicar contes als infants.

De l'allau de llibres del Sant Jordi passat, esmentem alguns títols que prenen la llegenda —o qualsevol dels seus personatges— com a motiu. *Sant Jordi a la cova del drac* (Baula) del col·lectiu Vivim del Cuentu, dins la col·lecció «Contes desexplicats», presenta la llegenda de sant Jordi capgirada com un mitjà, amb molt d'humor en el text i en els dibuixos de Rocío Bonilla; *El bloc de sant Jordi* (Barcanova), creat per Carlota Cirera, és

un llibre d'activitats per a escriure, dibuixar, pintar, enganxar, jugar, sota el tema comú de sant Jordi, i *La llegenda de sant Jordi* (Abadia de Montserrat), presentada en grans vinyetes per Javier Orenes, també és una obra en què els lectors primerencs poden posar-hi colors. L'oferta d'un títol que tingui per referència el patró de Catalunya deu ser tan productiva que fins i tot Geronimo Stilton participa a la festa i ens proposa *Un sant Jordi de bigotis* (Estrella Polar).

Per acabar, comentem els premiats en la categoria de literatura infantil i juvenil dels premis Crítica «Serra d'Or» concedits el mes de maig passat. En la categoria infantil, es va endur el guardó el llibre *Salvador Espriu* (Baula), una presentació molt ben plantejada de la vida i l'obra d'aquest poeta a partir dels seus textos, suggerida més que explicada per Pep Molist i amb dibuixos a tota plana de Jordi Vila Delclòs. El premi juvenil va recaure en *La balada del funicular miner* (Cruïlla) de Pau Joan Hernández, una novel·la de por i d'intriga en la qual es reconeix l'habilitat de l'autor per a crear històries interessants i creïbles, que puguin captivar els adolescents. La col·lecció «Tant de gust de conèixer-lo, senyor...» (Abadia de Montserrat) i especialment el títol *Tant de gust de conèixer-lo, senyor Salvat-Papasseit*, a càrrec de M. Carme Bernal i Carme Rubio, va merèixer el premi en la categoria de coneixements. Tots els títols d'aquesta col·lecció són una excel·lent presentació d'autors, tant per la tria dels textos, la il·lustració i el disseny gràfic com per la utilització de les pautes de lectura fàcil. En conjunt, tres recomanacions indispensables per a les biblioteques personals i escolars.